

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Zdeňka Kühna, a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **S. S.**, zastoupen Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímálovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2005, č. j. OAM-708/LE-05-05-2004, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soud v Praze ze dne 16. 7. 2009, č. j. 3 Az 20/2007 - 134,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímálové **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (dále též "zákon o azylu"). Žalovaný stěžovatelově žádosti o azyl nevyhověl, neboť v jeho případě neshledal naplnění žádného ze zákonných důvodů pro udělení azylu. Současně dospěl k závěru, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu ve znění účinném do 31. 8. 2006.

Městský soud v Praze žalobu stěžovatele jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel v žalobě namítal neúplné zjištění skutkového stavu žalovaným, nedostatek důvodů správního rozhodnutí a nesprávné závěry žalovaného o absenci azylově relevantních důvodů a překážek vycestování. K námitkám procesní povahy soud uvedl, že žalovaný při zjišťování skutkového stavu postupoval zákonným způsobem, když vycházel z vlastních výpovědí stěžovatele, jež posléze konfrontoval s informacemi o celkové situaci v zemi jeho původu. Podle městského soudu vzal žalovaný v úvahu všechny stěžovatelem uváděné skutečnosti. S věcným posouzením případu žalovaným se soud ztotožnil a konstatoval, že nezákonné jednání místních policistů, jemuž byl stěžovatel ve své vlasti vystaven, nelze považovat za projev státní represe motivované některým z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu, nýbrž za pouhý individuální exces. Ve vztahu k překážkám vycestování soud především zdůraznil, že sám stěžovatel nesdělil, a ani žalovaný

nezjistil žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit existenci některé z překážek předpokládaných v § 91 zákona o azylu, a současně poukázal na skutečnost, že se stěžovatel ve své vlasti se svými problémy neobrátil na příslušné orgány a ani nevyužil možnosti vnitřního přesídlení.

Stěžovatel rozsudek městského soudu napadá v rozsahu výroku, jímž byla jeho žaloba zamítnuta, a odkazuje na důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud se podle jeho názoru nevypořádal se všemi jím uváděnými skutečnostmi a dostatečným způsobem nezohlednil konkrétní okolnosti jeho případu. Stěžovatel uvádí, že příčinou jeho emigrace byly potíže s policisty, kteří jej poté, co jistého muže obvinil z vraždy svého bratrance, opakovaně zadrželi, obvinili z několika trestných činů, označili za teroristu a zbili. Po těchto událostech stěžovatel z Indie uprchl a požádal o azyl v České republice. Po zamítnutí jeho žádosti a následném návratu domů však musel opětovně čelit totožným problémům. Stěžovatel polemizuje s krajským soudem v tom, že se nepokusil svou situaci řešit přesídlením do jiné části Indie. V této souvislosti uvádí, že se přestěhoval k prarodičům, u kterých však nemohl pobývat déle než osm měsíců. Poté se rozhodl svou vlast znovu opustit. Novou žádost o azyl podal v České republice ihned po uplynutí dvouleté zákonné lhůty od podání žádosti předchozí. Stěžovatel se obává, že by v zemi původu mohl být ohrožen na životě a současně odmítá, že by jeho problémy měly soukromý charakter. Pokud v jeho případě nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 a 13 zákona o azylu, měl mu být s ohledem ke skutečnostem, které uváděl v průběhu správního řízení, udělen azyl podle § 14 citovaného zákona.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že se dostatečně zabýval všemi stěžovatelem uvedenými skutečnostmi. Žalovaný zdůrazňuje, že stěžovatelovy potíže byly způsobeny jinými než azylově relevantními důvody. Dále uvádí, že si obstaral dostatečné podklady pro posouzení situace v zemi původu stěžovatele. Z těchto materiálů vyplynulo mimo jiné i to, že stěžovatel měl ve své vlasti reálnou možnost obrátit se na příslušné státní orgány, a že svou situaci mohl řešit přestěhováním do jiné části státu. Podle mínění žalovaného nejsou rodinné důvody ani nemožnost nalezení pracovního uplatnění znemožňující stěžovateli další pobyt u jeho prarodičů relevantní pro posouzení možnosti přesídlení. Žalovaný rovněž uvádí, že v daném případě neshledal žádné důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu. Ani sám stěžovatel ostatně žádné takové důvody ve správním řízení neuváděl. V podrobnostech žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na správní rozhodnutí a na výpovědi stěžovatele.

Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Kasační stížnost je dle § 102 s. ř. s. zásadně přípustná, s výjimkou případů taxativně vypočtených v § 104 s. ř. s., pokud splňuje zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je řádně zastoupen (§ 105 s. ř. s.).

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zásadně nepřipustná kasační stížnost směřující proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem. Je třeba podotknout, že napadený rozsudek byl vydán až poté, co byl zdejší soudem zrušen předchozí rozsudek městského soudu v téže věci. Tato situace nicméně nepůsobí nepřipustnost opětovné kasační stížnosti, neboť v předcházejícím řízení kasační soud napadený

rozsudek zrušil z důvodu procesního pochybení, aniž by se zabýval věcnou správností závěrů městského soudu.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Za situace, kdy stěžovatel namítá, že byl v jeho případě naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, aniž by tuto námitku uplatnil v řízení před krajským soudem, je zřejmé, že svou kasační stížnost v této části opírá o důvod, který v řízení před soudem neuplatnil, ač tak očividně učinit mohl. Tuto stížní námitku je tedy nutno považovat za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Vymezením institutu nepřijatelnosti se soud již podrobně zabýval např. ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná též na www.nssoud.cz). Nyní projednávaná věc však typově nespadá pod žádnou ze situací uvedených ve výše citovaném usnesení, přičemž je zejména nutno zdůraznit, že právními otázkami, jichž se stěžovatel v kasační stížnosti dotýká, se Nejvyšší správní soud v minulosti již zabýval.

Stěžovatel namítá, že městský soud nevzal v úvahu všechny jím uváděné skutečnosti a konkrétní okolnosti jeho případu, přičemž ovšem blíže nerozvádí, jaké skutečnosti a okolnosti byly městským soudem opomenuty. Nejvyšší správní soud naopak konstatuje, že z napadeného rozsudku je již na první pohled zřejmé, že se městský soud dostatečně vypořádal se všemi v žalobě uplatněnými námitkami. Soud v daném případě dostatečně zjistil skutkový stav, když vycházel především z výpovědí stěžovatele a ze zpráv o situaci v zemi jeho původu, které si opatřil žalovaný. Takový postup je plně v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývá, že stát je zodpovědný za náležité zjištění reálií o zemi původu, ale žadatel musí unést důkazní břemeno stran důvodů, které se týkají výlučně jeho osoby (srov. např. rozsudek ze dne 29. 5. 2009, č. j. 4 Azs 83/2008 - 69). Z uvedeného pak logicky plyne, že správní orgán i soud zohlední pouze ty konkrétní okolnosti žadatelova příběhu, které žadatel sám uvede.

V rámci právního posouzení věci se pak městský soud podrobně zabýval jednotlivými argumenty stěžovatele a přesvědčivě odůvodnil, proč se s jeho názory neztotožnil. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 22. 3. 2005, č. j. 4 As 56/2003 - 76, v němž soud dospěl k závěru, že: „pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud sbledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]“

Stěžovatel rovněž namítá, že mu měl být žalovaným udělen azyl podle § 12 nebo § 13 zákona o azylu, neboť jeho problémy s policií nebyly pouze soukromého charakteru. Stěžovatel také zdůrazňuje, že byl ve vlasti ohrožen na životě. Z jeho vlastního popisu událostí, které jej vedly k opuštění vlasti, je však patrné, že je nelze podřadit pod žádný z azylově relevantních důvodů předpokládaných výše uvedenými ustanoveními zákona o azylu. Sám stěžovatel totiž uvedl, že příčinou útoků policistů vůči jeho osobě byla skutečnost, že tyto policisté byli podplaceni mužem, kterého obvinil z vraždy svého bratrance. Ze stěžovatelových vyjádření ani ze zpráv o situaci v zemi jeho původu nelze dovozovat, že by jeho problémy byly

projevem systematické státní represe založené na některém z důvodů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom setrvává na závěru, že: „*smyslem práva azylu je poskytnout žadateli ochranu; nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů vypočtených v § 12 zákon o azylu*“ (srov. např. rozsudek ze dne 6. 11. 2009, č. j. 6 Azs 12/2003 - 49, příp. rozsudek ze dne 25. 8. 2006, č. j. 8 Azs 170/2005 - 90). Podstatné je dále to, že si stěžovatel na jednání policie nestěžoval u nadřízených orgánů, ačkoliv tak podle zjištění žalovaného mohl učinit. K tomu je možné odkázat např. na rozsudek ze dne 16. 2. 2006, č. j. 6 Azs 476/2004 - 46, v němž zdejší soud konstatoval: „*aby bylo možné sledat absenci státní ochrany před chováním příslušníků policie při výkonu služby, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ Ve vztahu k důvodům udělení azylu podle § 13 zákona o azylu stěžovatel v kasační stížnosti ani v průběhu předchozích řízení neuváděl žádné konkrétní skutečnosti. Nejvyšší správní soud však již dříve judikoval, že: „*udělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl*“ (srov. rozsudek ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004 - 81).

K možnosti využití vnitřní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, v němž stanovil kritéria jejího posouzení. Podle zdejšího soudu je nutné posuzovat zejména: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. V nyní projednávané věci se stěžovatel pokusil své problémy řešit přestěhováním k prarodičům, kde pobýval po dobu osmi měsíců. Z jeho výpovědi vyplynulo, že u prarodičů nebyl vystaven výše popsaným problémům, které měl v předchozím bydlišti. Ze zpráv o situaci v Indii nevyplývá, že by mu hrozilo navrácení do původní oblasti, nebo že by v oblasti, do níž se přestěhoval, nebyly splněny minimální standardy ochrany lidských práv. Nic takového ostatně netvrdil ani sám stěžovatel. Z jeho vyjádření je zřejmé, že rozhodující příčinou toho, proč nemohl nadále setrvat v domě svých prarodičů, byly neshody se strýcem, který s nimi rovněž bydlel. Nejvyšší správní soud ve shora citovaném rozsudku uvedl, že je nutné vzít v úvahu i osobní poměry žadatele, což ovšem neznamená, že by za okolnosti vylučující možnost vnitřní ochrany měly být považovány ryze subjektivní důvody spočívající v osobních neshodách s příbuznými.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky přípustně uplatněné v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně požadovala odměnu a náhradu hotových výdajů za jeden úkon právní služby – podání kasační stížnosti ze dne 1. 9. 2009. Soud určil odměnu advokátky částkou 1x 2100 Kč za jeden úkon právní služby a 1x 300 Kč na úhradu hotových výdajů dle § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Ustanovená advokátka není plátcem DPH. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává

odměna v celkové výši 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu